

DET SKAL IKKE LIGNE, DET SKAL VIRKE!

Du kender nok Threin Ottossen for billedet med badebroen ved Hestehovedet i Nakskov, som hun i øvrigt vandt en pris for blandt verdens bedste.

Men hvad ved du ellers?

Vi har sat Threin (udtales trejn) stævne for at få lidt mere at vide. Der må være en historie bag en så succesfuld nakskovit.

Threin boede de første fem år af sit liv i Nakskov. Familien flyttede via Langesø til Horslunde, og det var her, hun fik lidt smag for sport. Først spillede hun håndbold i Birket og Nøbbet. Siden blev det til badminton og tennis.

Interessen for sport kom fra hendes far, som spillede fodbold i Horslunde, hvor hun var boldpige. Hun brugte selv al sin fritid på sport - som aktiv. Hun var så aktiv, at hun i slutningen af 1970'erne fik Ravnsborg Idrætspris og i øvrigt blev udtaget til unionsholdet i fodbold.

I dag dyrkes sporten alene fra sofaen i lejligheden på Gåsetorvet i Nakskov. En alvorlig SLE gigtfarm ramte hende, da hun var 14 år. Det var et kæmpe tab at skulle lægge sporten på hylden.

Hvorfor er det lige, det er så vigtigt? Jo, fordi Threin selv snakker passioneret om at se bl.a. fodbold på TV, hvilket fremprovokerede spørgsmålet: Hvor kommer den interesse fra?

Livet sendte Threin til København – nærmere bestemt Nørrebro – i 26 år, inden turen sendte hende tilbage til byen, hvor hun er født.

Det startede med rengøringsjob i Gentoft, men hun var rodløs – og så drømte hun om noget større og bedre. Threin dannede netværk i hovedstaden, og planen var at komme ind på universitetet, men hendes indre uro fik hende i tvivl. Hvad er akademisk viden værd uden praksis? Eller med andre ord: Akademisk viden har ikke værdi, hvis der ikke er praksis bag.

Efter et langt tilløb tog Threin mod til sig for at starte på danskstudiet. Men det blev en selvopfyldende profeti: Der manglede praksis!

Senere havde Threin kig på psykologistudiet, men opgav at fortsætte. I stedet blev hun psykoterapeut og drev faktisk sin egen praksis på

Nørrebro.

Nu måtte verden vendes på hovedet. Threin er ikke helt som alle andre. Når hun kaster sig ud i noget, er det 100%. Derfor kan hun heller ikke arbejde med noget, hvor det ikke er fuldent eller fungerer.

Helt ny vej

Næste step blev noget helt andet. Hun blev grebet af skuespil og gik til drama på en privat teaterskole. Det var hårdt, men godt, for det var dagligt i et helt år, hvor der blev lavet forskellige forestillinger, hvor eleverne skulle være det skabende element.

Det helt store vendepunkt kom i forbindelse med et program i radioen, som omtalte Odin Teatret i Holstebro. Bag dette stod instruktørerne Eugenio Barba, Jerzy Grotowsky og Dario Fo. De havde hvert sit teater rundt om i Europa, da de dannede et udvekslingsfællesskab omkring praksis, teori og forskning sammen med Ingemar Linn. Hele filosofien omkring det virkede spændende, og det viste sig at være Institut för Scenkonst i Teatro della Rosa i Pontremoli i Italien, som var det egentlige mål for projektet.

Ud over at lære skuespillets kunst blev der udvekslet teaterfilosofi med skuespillere, der selv var med i det 1 år, som opholdet i Italien varede. Men at det kun var folk, som gerne ville, eller som gik ”all in” i stedet, betød, at det var utroligt udviklende.

Lidt eftertænksomt kommer det fra Threin: Det er nok den mest lykkelige periode i mit liv. Ud over skuespillet fik jeg også en forståelse af det kunstneriske arbejde og sindets indre processer, som jeg ofte har været i konflikt med.

Vi arbejdede dagen lang i Italien. Det var et utroligt intenst forløb, hvor 12-14 personer arbejdede og boede sammen. Og der var 4 lærere og en mesterinstruktør, så der blev gået til den.

I det hele taget var det et meget kropsligt teaterudtryk, vi arbejdede med i denne lidt isolerede verden. Det blev et forløb med høje krav, lige som der var fuldt fokus.

Jeg vendte tilbage til skismaet med universitetet, som var rent bogligt. Jeg kunne i den periode i Italien koble den logiske tankegang fra – og en hel anden verden, skabelsens midtpunkt dukkede op. Noget større som jeg ikke ejede, og som rækker ud over én selv, tilføjer Threin.

Efter at have været i Italien i 1993-94 kom jeg tilbage til København. Her fortsatte jeg i en teatertrup i Malmø, som var blevet skabt under opholdet i støvlelandet. Vi brugte et helt år på den forestilling.

Italiensopholdet havde også givet mig meget indsigt i mig selv, idet vi trænede kung fu, taichi og chi gong ved en rislende flod for at få kropslig ro.

I dag underviser jeg i det på aften- og daghøjskole, fordi det er en måde at holde krop og sind frisk på.

Sådan er livet

Hele mit liv har jeg hoppet fra sten til sten, hvis man kan bruge det udtryk. Teatret i Malmø fik en brat ende på grund af et voldsomt angreb af gig, som også medførte en blodprop. Man kan sige, at det var en alvorlig advarsel. Og set i bagklogskabens klare lys, så var det også opslidende og kunne ikke blive en levevej.

Med min alder – dengang – på 31 år var det for hårdt for kroppen til at holde ved lige. Og jeg måtte efter i alt 7 år med teater sige til mig selv: Det går ikke!

Jeg måtte skifte spor og havde egentlig lidt øje på noget med psykoterapi, men det endte med NLP (Neuro Lingvistisk Programmering), som er en metode til kortlægning af tankemønstre til at kunne sætte mål og ændre kurs. Det er en guidning eller slags konsulentlignende funktion. Jeg tog en Practitioner og en Master i NLP, hvilket førte mig videre til den 4-årige psykoterapeutuddannelse på ID Academy, som jeg afsluttede i 2000.

Det blev på mange måder godt for mig, idet interesse og arbejde flyder sammen.

Jeg fik 7 spændende år som psykoterapeut i København. Jeg var flyttet fra Nørrebro til Amager og flyttede længere og længere væk fra byen og kunne mærke, at det var det landlige, der trak.

Det store kulturelle overflødhedshorn i hovedstaden brugte jeg ikke så meget. Her er vi nået hen, hvor boligboblen sprang. Jeg var hårdt ramt af min gig og prøvede at få et flexjob i min egen virksomhed, men det gik ikke, sagde myndighederne. Du må have en førtidspension!

Måske var det lidt held i uheld, for i dag skal man nærmest stå på kanten til graven for at få en førtidspension.

Tilbageflytningen

Jeg savnede de åbne vidder, og jeg ville gerne være sammen med familien. Der blev for trangt på Amager, og efter 5 års overvejelse kom flyttevognen og bragte mig tilbage til Nakskov og det lollandske landskab, jeg savnede.

Jeg kom siden på et sanatorieophold på Montebello i Spanien på grund af min gig. Her mødte jeg en gammel veninde, som nu var blevet sygeplejerske her sammen med en anden gammel veninde, som jeg ikke havde set i 20-30 år. Vi blev til en lille dansk koloni i de tre uger, opholdet varede.

Jeg kom hjem fra Montebello i 2012 med en invitation til at tage på fotokursus med vennerne, hvilket jeg så drog ned og deltog i i maj 2013. Jeg havde i forvejen prøvet fotograferingen lidt af på en tur til Indien tilbage i 2012 med et mobilkamera. Nu investerede jeg i et ”rigtigt” kamera, som jeg medbragte på kurset.

Et års tid senere - i vinteren 2014 - tog jeg en tur ud til Hestehovedet Strand med mit kamera for at få lidt frisk luft. Jeg så et fantastisk sceneri og skyndte mig at indstille kameraet på må og få efter bedste evne og fik ved næsten en tilfældighed taget det billede, der nærmest har været min signatur siden.

Jeg synes selv, det var et godt billede, så jeg postede det på FaceBook, og i løbet af ”no time” havde det fået 1.500 likes i en gruppe, som på daværende tidspunkt kun havde 3.000 medlemmer.

Jeg kan ikke længere huske, hvem der skubbede til mig, men i hvert fald var der et opslag om en konkurrence, så jeg sendte det ind. Lidt konkurrencemenneske er jeg jo. Og heldigvis vandt jeg en 2. plads i SONY World Photography Awards. Jeg var - og er - vildt stolt.

Nu blev det også vist på TV ØST, og mit ønske har været, at det skal være et billede, der kan styrke vores stolthed ved at komme fra Lolland. Det er faktisk mere Lollands billede, end det er mit. Og det må gerne bruges ved lejligheder, der reklamerer for Lolland, hvis man ringer eller skriver om at få tilladelse.

Ret kort efter kom Lolland-Falster Lovestorm. Og her har det længe fungeret som billede på det gode liv hernede.

Det kunne være sjovt at lave et til. Et godt bil-

lede ryster man dog ikke bare ud af ærmet, men jeg har fået åbnet for den skabende kraft i Italien, og i dag tænker jeg: Giv slip på mentale konstruktioner om rigtigt og forkert. Lad det intuitive styre.

Man skal naturligvis stille krav til sig selv, og jeg fotograferer rigtigt meget. Derfor har jeg også bekostet et fotoakademi på nettet, så jeg kan fortsætte med at udvikle fotografiet.

Det var da også med stor glæde, at jeg kunne overrække et eksemplar af vinderbilledet til Hendes Majestæt Dronning Margrethe på Hestehovedet sidste år.

Fremtiden

Jeg skal bidrage med tre billeder til den bog, som journalist Lise Ravnkilde skal skrive om Lovestormens indflydelse. Derudover skal jeg fotograferer til et magasin, der hedder Danmark Dejlignest, som udkommer i slutningen af foråret eller til sommer.

En anden spændende opgave er, at jeg skal repræsentere Nakskov, i forbindelse med at Århus er Europæisk kulturhovedstad i år. Her skal jeg udstille et billede fra Maglehøj Strand. Der er fernisering den 9. juni i Silkeborg.

Helt lokalt er jeg med i Nakskov Kulturfestival, hvor der skal være en udstilling om Peter Freuchen – og her skal jeg lave en billedserie fra Enehøje.

Jeg fortsætter naturligvis også som aktiv i Richard Winthers hus i Vindeby, men den mest krævende opgave er en kontraktopgave for et dansk forlag, hvor jeg skal lave 111 billeder. De skal indgå i en bog, som skrives af Anne Melilo for forlaget Frydenlund. Den hedder: 111 steder på Lolland-Falster du skal se.

Det glæder jeg mig vildt til. Der er allerede flere udgaver fra byer i Europa, som kan købes bl.a. på saxo.com

Men det var den lange omvej til, hvorfor og hvordan det ikoniske billede af badebroen på Hestehovedet blev til en slags livsværk for mig.

Sagt på en helt anden måde: Billeder er ikke nødvendigvis dokumentariske. Man skaber billeder. Billeder skal ikke ligne, men de skal virke!